

LUNI, ÎN SĂPTĂMÎNA GALEI

Leah Rose se mîndrea că putea să gîndească sub presiune. Fusesse asistentă medicală șefă într-un spital mare timp de un deceniu și fusese, de asemenea, unul dintre cei cîțiva credincioși de acolo din ultimii trei ani și jumătate. Supraviețuise datorită istețimii sale și scăpase cu iscusință de Forțele de Menținere a Păcii ale Comunității Globale, pînă cînd, în cele din urmă, fusese nevoită să fugă și să se alătore Armatei Pătimirilor.

Dar în luna din săptămîna în care urma să aibă loc asasinarea celor doi martori și a Antihristului, Leah nu avea nici cea mai vagă idee ce să facă. Deghizată și asumîndu-și o identitate falsă, luîndu-și numele Donna Clendenon, credea că reușise să păcălească autoritățile de la închisoarea Belgium Facility for Female Rehabilitation (BFFR sau Buffer). Se dăduse drept mătușa lui Hattie Durham.

Un gardian cu privire neîncrezătoare, pe al cărui ecuson se putea citi numele CROIX și al cărui accent era negreșit franțuzesc, întrebă:

– Și ce vă face să credeți că nepoata dumneavoastră este închisă la noi?

– Credeți că aș fi bătut tot drumul din California pînă aici dacă aș fi avut vreo îndoială în această privință? spuse Leah.

Toată lumea știe că Hattie este la Buffer și cunosc și numele sub care este închisă: Mae Willie.

Gardianul își înclină capul într-o parte.

– Și mesajul nu poate fi transmis decât personal?

– E vorba despre un deces în familie.

– Îmi pare rău!

Leah își țuguie buzele, conștientă de dinții artificiali, proeminenți. „Sînt sigură că-ți pare“, zise ea în gînd.

Croix se ridică în picioare și frunzări paginile clipboardului său.

– Buffer este o închisoare de maximă securitate, în care nu există drepturi de vizitare obișnuite. Domnișoara Durham a fost separată de ceilalți deținuți. Va trebui să vă obțin un permis pentru a vi se permite s-o vedeți. Aș putea să îi transmit chiar eu mesajul.

– Nu vreau decât cinci minute, insistă Leah.

– Vă puteți imagina că ducem lipsă de personal.

Leah nu răspunse. La Înălțarea la Cer pieriseră milioane de oameni. De atunci muriseră jumătate dintre cei rămași. Peste tot era lipsă de personal. Abia dacă mai existau locuri de muncă cu normă întreagă. Croix îi ceru să aștepte într-un vorbitor, dar nu îi preciză și faptul că nu va vedea nici un angajat, nici un deținut, nici un vizitator timp de mai bine de două ore. O cămaruță de sticlă, unde se părea că a stat cîndva un funcționar, era acum goală. Nu era nimeni pe care Leah să-l poată întreba cît va dura așteptarea, și, cînd se ridică să caute pe cineva, descoperi că era încuiată înăuntru. Oare o descoperiseră? Era și ea închisă acum?

Chiar înainte ca Leah să se apuce să bată în ușă și să strige după ajutor, Croix se întoarse. Fără să-și ceară scuze și – după cum observă ea – evitînd contactul vizual, începu:

– Superiorii mei analizează cererea dumneavoastră și vă vor suna la hotel mîine.

Leah se luptă să-și ascundă zîmbetul. „De parcă eu am să vă spun unde stau“, gîndi.

– Ce-ar fi să sun eu? propuse Leah.

– Cum vă convîine, zise Croix ridicînd din umeri. *Merci*. Apoi, ca și cum și-ar fi dat seama de greșeală, preciză: Mulțumesc.

Răsufînd ușurată cînd ieși, Leah se învîrti cu mașina prin oraș, pentru a fi sigură că nu este urmărită. Întrucît primise instrucțiuni enigmatice de la Rayford să nu-l sune pînă vineri, îi telefonă lui Buck și îl puse la curent cu ultimele evenimente.

– Nu știu dacă să fug sau dacă să îmi joc rolul în continuare, spuse ea.

În acea noapte, în camera de hotel, Leah avu un sentiment de singurătate aproape la fel de apăsător ca atunci cînd descoperise că se află printre supraviețuitori. Îi mulțumi lui Dumnezeu pentru Armata Pătîmirilor și pentru felul în care membrii acesteia o primiseră în mijlocul lor. Toți, cu excepția lui Rayford, desigur. Pe el nu putea să-l descifreze. Era un om extraordinar, realizat, cu evidente calități de conducător, pe care îl admirase pînă în ziua în care ea se mutase în locuința de refugiu. Nu se înțeleseseră bine, dar, de fapt, și toți ceilalți păreau să aibă nemulțumiri în ceea ce-l privea.

De dimineată, Leah făcu un duș, se îmbracă și mîncă puțin, plănuiind să o vadă pe Hattie de îndată ce va primi permisiunea. Voia să sune la Buffer de pe telefonul mobil care nu putea fi detectat, dar se trezi privind la televizor cum Carpathia îi batjocorea pe Moise și pe Ilie în văzul întregii omeniri.

Se așeză, cu gura căscată, în timp ce Carpathia îi ucidea pe cei doi martori cu o armă puternică. Leah își aminti momentul

cînd camerele de luat vederi fuseseră întoarse de la această scenă violentă. Apoi urmă cutremurul care transformă în moloz a zecea parte din Ierusalim.

Televiziunea internațională a Comunității Globale prezentă scene ale cutremurului, presărate cu imagini ale martorilor tăcuți, batjocoriți de Carpathia; acesta zîmbea cu superioritate, la vederea sfîrșitului lor infam. Imaginile redată cu încetinitor erau transmise la nesfîrșit și, deși plină de repulsie, Leah nu putea să-și întoarcă privirea.

Știuse că aceste lucruri se vor petrece; cu toții știuseră asta – toți elevii lui Tsion Ben-Judah. Dar o șocă și o întristă să vadă cum se petrecuseră, iar ochii i se umplură de lacrimi. Știa și cum se va termina totul, știa că ei vor fi reînviați și că, la rîndul lui, Carpathia va fi ucis. Leah se rugă pentru noii ei prieteni, dintre care unii se aflau în Ierusalim. Dar nu voia să stea acolo și să bocească, pentru că era multă treabă de făcut. Lucrurile se vor înrăutăți și mai mult, iar Leah avea nevoie de tot antrenamentul privind negocierea momentelor critice pentru a se pregăti și pentru a se convinge că era capabilă să facă față situației.

Telefonul de la Buffer sună mult timp, iar Leah fu consolată măcar de gîndul că guvernul mondial suferea, ca toți oamenii de rînd, de lipsa unei jumătăți din populație. În cele din urmă, o femeie ridică receptorul, dar Leah nu se înțelese cu ea, nici măcar în legătură cu angajatul pe nume Croix.

– Un gardian francez? încercă Leah.

– A, știu la cine vă referiți! Așteptați.

În cele din urmă răspunse un bărbat.

– Cu cine doriți să vorbiți, vă rog? întrebă el, grăbit.

– Cu gardianul Croix, răspunse ea, un bărbat de 1,80 metri...

– Croix! urlă bărbatul. La telefon!

Dar acesta nu veni să răspundă. Pînă la urmă, Leah închise și se duse cu automobilul la închisoare, lăsîndu-și telefonul în mașină, pentru siguranță.

După o lungă așteptare, Croix o conduse într-o altă încăpere izolată. Aceasta avea o fereastră largă, despre care Leah gîndi că este o oglindă cu două fețe. O încercă din nou teama că fusese deja descoperită.

– Am crezut că o să suni, spuse gardianul, arătîndu-i un scaun, cu clipboardul omniprezent în mînă.

– Am încercat, zise ea. Locul acesta este prost administrat.

– Din lipsă de personal, justifică el.

– Putem să continuăm? întrebă Leah. Trebuie să-mi văd nepoata.

– Nu.

– Nu?

Croix se uită lung la ea, pîrînd că nu vrea să se repete.

– Ascult, spuse ea.

– Nu am permisiunea de a...

– Nu veniți la mine cu dintr-astea, zise Leah. Dacă nu o pot vedea, nu o pot vedea, dar am dreptul să știu dacă este sănătoasă, dacă este în viață!

– Este și sănătoasă, și în viață.

– Atunci de ce nu o pot vedea?

Croix strînse din buze.

– A fost transferată, doamnă.

– De ieri?

– Nu am permisiunea de a...

– De cît timp e plecată? Unde este?

El clătina din cap.

– Va comunica exact ce mi s-a spus. Dacă vreți să-i transmiteți un mesaj...

– Vreau să o văd. Vreau să mă asigur că este bine.
 – Din cunoștințele mele, este bi...
 – Din cunoștințele dumitale! Ai vreo idee cât de limitate sînt cunoștințele dumitale?
 – Dacă mă insultați, nu...
 – Nu vreau să te insult, domnule! Nu fac decît să cer să-mi văd nepoata și...

– Ajunge, ofițer Croix! se auzi o voce de femeie de dincolo de fereastră. Poți pleca.

Croix plecă fără să spună ceva și fără să o privească. Leah remarcă un accent asiatic la femeie. Se ridică în picioare și pași către oglindă.

– Cam care-ar fi următoarea mișcare, doamnă? Să plec și eu sau să primesc vești despre nepoata mea?

Tăcere.

– Am devenit și eu deținută acum? Vinovată prin rudenie?

Leah se simțea expusă și se întreba dacă era cineva, de fapt, în spatele oglinzii. În cele din urmă, se îndreptă cu pași mari către ușă, dar nu fu surprinsă cînd constată că era încuiată.

– Extraordinar! exclamă ea, întorcîndu-se iar la oglindă. Care sînt cuvintele magice care mă pot scoate de aici? Haideti, doamnă! Știu că sinteți acolo, în spate!

– Veți fi liberă să plecați atunci cînd vom spune noi asta!

Aceeași femeie. Leah își imagină o femeie în vîrstă, respectabilă și, evident, asiatică. Înălța miinile, în semn că se predă, și se lăsă pe un scaun. Tresări și își ridică privirea cînd auzi un zgomet la încuietorea ușii.

– Puteți pleca!

Leah se uita la oglindă.

– Pot?

– Cine ezită...

– A, plec, zise ea ridicîndu-se. Pot cel puțin să vă văd pe *dumneavoastră* la ieșire? Vă rog. Vreau doar să știu...

– Îmi puneți răbdarea la încercare, doamnă Clendenon. Ați primit toate informațiile pe care le puteți obține aici.

Leah se opri cu mîna pe clanța ușii, dînd din cap, sperînd să mai scoată ceva de la vocea lipsită de trup.

– Plecați, doamnă! spuse femeia. Cît timp aveți această posibilitate.

Leah făcuse tot ce-i stătuse în putință. Nu voia să ajungă la închisoare pentru aceste prostii. Într-o altă situație, poate, pentru altă sarcină. Și-ar sacrifica libertatea pentru doctorul Ben-Judah. Dar pentru Hattie? Însuși doctorul lui Hattie murise încercînd să o trateze, iar ea nu pâruse recunoscătoare.

Leah străbătu viori coridoarele care răsunau. Auzi o ușă în urma ei și, sperînd să o zărească pe posesoarea vocii, se întoarse repede. O femeie măruntă, aranjată, palidă, cu părul brunet și purtînd uniformă, se întoarse și se îndreptă în cealaltă direcție. Ea să fi fost?

Leah porni către intrarea principală, dar o coti în ultima clipă și pași în spatele unui șir de telefoane. Voia să pretindă că vorbește la unul dintre ele, în cazul în care un eventual următor s-ar fi grăbit să iasă pe ușă, însă toate telefoanele erau stricate, cu firele atîrnînd.

Era pe cale să renunțe la planul ei, cînd auzi pași repezi și văzu o femeie tînără, asiatică, ieșind în grabă pe ușă din față, zdrăngănind cheile de la mașină. Leah era convinsă că vedea aceeași femeie care se deplasase în cealaltă direcție cînd ea se întorsese. Acum Leah devenise următorul.

Avu o ezitare în fața ușilor de sticlă, cînd observă că femeia se îndreptă iute și cu pași mărunți către parcare pentru vizitatori, cercetînd zona din priviri. Aparent nemulțumită, se

întoarce și o luă încet înapoi, către intrare. Leah ieși cu nonșalanță, sperînd să o poată privi direct pe femeie. În cazul în care o putea face să vorbească, va ști dacă ea fusese cea din spatele oglinzii.

„Angajată a Comunității Globale și nu se pricepe nici cît mine la asta“, își spuse Leah în gînd, moment în care femeia o observă, păru uimită, apoi se strădui să se poarte normal. După ce se apropiară una de cealaltă, Leah o întrebă unde era toaleta, dar femeia își îndesă cascheta pe cap și se întoarce într-o parte tușind atunci cînd trecu prin dreptul ei, neuzînd-o sau prefăcîndu-se că nu o aude.

Leah ieși din parcare nesupravegheată și aștepta la un indicator de oprire aflat la o jumătate de kilometru depărtare, de unde putea vedea în oglinda retrovizoare intrarea în închisoare. Femeia ieși în grabă și se urcă într-o mașină. Hotărîtă să scape de urmărire, Leah porni în viteză și se rătăci încercînd să-și găsească hotelul mergînd numai pe străzi laterale.

Îl sună pe Rayford în mod repetat. Problema aceasta nu putea aștepta pînă vineri. Pentru că Rayford nu răspunse, ea se temu ca telefonul lui nu fi căzut în mîinile cui nu trebuia. Lăsă un mesaj criptic: „Pasărea noastră a zburat din cușcă. Ce ne facem?“

Merse cu mașina în afara orașului, se convinse că nu o urmărește nimeni și apoi găsi drumul înapoi spre hotel, la lăsarea serii.

Telefonul sună la nici jumătate de oră după ce ajunsese în cameră.

– Donna la telefon, spuse ea.

– Aveți un oaspete, o femeie, o anunță recepționera. Să o trimit sus?

– Nu! Cine este?

– Susține că este o prietenă.

– Vin eu acolo, spuse Leah.

Își îndesă lucrurile într-o geantă și se furișă la automobil. Încercă să zărească prin fereastră cine era în hol, dar nu reuși. Cînd porni motorul, în spatele ei se opri o altă mașină. Leah era blocată. Își încuie automat ușile cînd șoferul ieși din celălalt automobil.

În timp ce ochii i se adaptau la lumină, Leah văzu că era vorba despre aceeași mașină pe care o condusesse femeia de la închisoare. Un ciocănit o făcu să tresară. Femeia, tot în uniformă, îi făcu semn să deschidă geamul. Leah îl coborî doi centimetri, cu inima bătîndu-i nebunește.

– Trebuie să-ți fac o scenă, șopti femeia. Joacă-ți rolul.

„Rolul meu?“

– Ce vrei? întrebă Leah.

– Vino cu mine!

– Niciodată! Dacă nu vrei să-ți fac mașina zob, ia-o din calea mea.

Femeia se aplecă.

– Excelent! Acum coboară din mașină, lasă-mă să-ți pun cătușele și...

– Ești nebună? Nu am de gînd...

– Probabil că nu îmi vezi fruntea în întuneric, spuse femeia. Dar ai încredere în mine...

– De ce aș avea...?

Și atunci Leah văzu. Femeia purta semnul. Era credincioasă.

Aceasta arătă către încuietoare în timp ce scoase cătușele dintr-un toc al centurii. Leah descuie ușa.

– Cum m-ai găsit? întrebă ea.

– Ți-am verificat numele sub care te-ai prezentat la cîteva hoteluri. Nu a durat mult.